

ριῶν τινῶν μία εἰδικῶς ἐνδιέφερον αὐτόν. Αὕτη ἦτο ἡ σύζυγος πλουσίου τινος γεωπόνου, ἐπανερχομένη μὲ ἐν μόνον τέκνον εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν, καὶ ἡ πρὸς τὸ τέκνον τῆς ἀφοσίωσις ἦτο συγκινητικὴ.

Ἐνῶ διέβαινον τὴν διώρυγα τῆς Λουδοβίκης τὸ ἀτιμόπλοιον ἐσταμάτησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς παρὰ τὴν προκυμαίαν. Ἡ τροφὸς, ἐπιθυμοῦσα νὰ ἴδῃ τὴν πόλιν, ἀπεβιάζετο πρὸς τὴν ξηρὰν, ὅτε αἰφνης τὸ παιδίον, ἀναπηδήσας ἐκ τῶν χειρῶν τῆς ἐντὸς τοῦ ἰσχυροῦ ρεύματος, τὸ ὁποῖον διευθύνετο ὀρμητικῶς, ἐχάθη ἀμέσως ἢ προκύψασα σύγχυσις εἴλκυσε τὴν προσοχὴν κυρίου τινος, ὅστις ἐκάθητο εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς λέμβου, ἡσύχως ἀναγνώσκων. Ἐγερθεὶς ταχέως, ἠρώτησε πῶς τὸ παιδίον ἐχάθη. Ἡ τροφὸς ἐδείξεν εἰς αὐτὸν μικρὰν ποδιάν, τὴν ὁποῖαν ἐξέσχισε προσπαθοῦσα νὰ σώσῃ τὸ παιδίον ἐνῶ ἐπιπτε. Στραφεὶς εἰς λαμπρὸν τινα κύνα τῆς Νέας Γῆς, ὅστις ἐφύλαττεν ἀγρύπνως τὸν κύριόν του, ὁ κύριος ἐδείξε πρῶτον τὴν ποδιάν, ἔπειτα δὲ τὸ μέρος ἐνθα τὸ παιδίον ἐβυθίσθη.

Πάραυτα, ὁ εὐγενὴς κύων ἀφῆλθ' ἐν τῷ ὕδατι, καὶ ἐχάθη. Κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ἡ τόλμη αὐτοῦ ἦτο μεγάλη, καὶ πάντες οἱ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ὑποθέτοντες ὅτι ὁ κύων ἐχάθη, ὡς τὸ παιδίον, ἐπρομηθεύθησαν λέμβον καὶ ἔσπευσαν πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ σώματος.

Ἀκριβῶς κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὁ κύων ἐφάνη μακρόθεν μὲ κᾶτι τι εἰς τὸ στόμα. Ἄνδρειὸς οὗτος ἐμάχετο κατὰ τῶν κυμάτων ἀλλ' ἦτο φανερόν ὅτι αἱ δυνάμεις του ἐξέλειπον ταχέως, καὶ πολλαὶ καρδίαι ἤρχοντο ὅπως ἡ λέμβος φθάσῃ αὐτόν καὶ ἀνηγγέλθη ὅτι ἐξῆ ἀκόμη. Ἐφῆρθησαν δὲ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὅ τε κύων καὶ τὸ παιδίον.

Δίδουσα ἐν μόνον βλέμμα νὰ εὐχαριστήτῃ ἑαυτὴν ὅτι τὸ παιδίον ἐξῆ τῷ ὄντι, ἡ νέα μήτηρ ἐρρίφθη πλησίον τοῦ κυνός, ἔρριπτε τὸν βραχίονά της ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ του καὶ διερρήχθη εἰς δάκρυα. Οὐ πολλοὶ ἠδύνατο νὰ ὑποφέρωσι τὸ θάμα ἀκίνητοι, καὶ ἐν ᾧ ἐθώπευε καὶ ἠσπάζετο τὴν μαλλιαρὰν κεφαλὴν του, παρετήρησε πρὸς τὸν κύριόν του, καὶ εἶπε:

«ὦ, Κύριε, πρέπει νὰ ἔχω αὐτὸν τὸν κύνα, λάβε δια ἔχω—ὅ,τι δὴ ποτε—ἀλλὰ δός μοι τὸν σωτῆρα τοῦ τέκνου μου.»

Ὁ κύριος ἐμειδίασε, καὶ θωπεύων τὴν κεφαλὴν τοῦ κυνός του, εἶπε, «χαίρω πολὺ, κυρία, ὅτι σὰς ὑπηρετήσεν, ἀλλ' οὐδὲν εἰς τὸν κόσμον ἠδύνατο νὰ μὲ πείσῃ νὰ ἀποχωρισθῶ ἀπὸ αὐτόν.»

Ὁ κύων παρετήρηε ἂν καὶ ἐντελῶς ἐνόησε τί ἔλεγον περὶ αὐτοῦ, καὶ, δίδων εἰς τὰς πλευράς του μίαν κίνησιν, ὠδήγησεν ἑαυτὸν εἰς τοὺς πόδας τοῦ κυρίου του, μὲ ἔκφρασιν εἰς τοὺς μεγάλους του ὀφθαλμούς, ἧτις ἔλεγε καθαρώτερον ἢ αἱ λέξεις, «Ὅχι! Οὐδὲν δύναται νὰ μᾶς ἀποχωρήσῃ.»

Z. M. Παπαθανασίου.

Η ΕΠΑΙΤΙΣ

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 9).

II

Τρία ἔτη μετὰ ταῦτα ἐνέσκηψεν ἐν Ἀθήναις ὁ κοιλικὸς τύπος· τὸ νόσημα ἐθεωρήθη μεταδοτικόν, ἐκ δὲ τῶν πρώτων προσβληθέντων ἦτο καὶ ἡ Μαρία· πανικὸς κατεῖχεν ἅπαντας καὶ αὐτοὶ οἱ γονεῖς τῆς μόλις ἔμμενον παρ' αὐτῆ· ἡ ὑγεία της καθίστατο χειρῶν ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν· αἱ παρειαὶ ὀλονὲν ἐκοιλαινόντο· ὁ ὑποκύνος κύκλος ὅστις περιέβαλλε τὰ βλέφαρα ἐλάμβανε νεκρὸν χρῶμα· αἱ ἰσχναὶ χεῖρες της ἦσαν ξηραὶ καὶ κίουσται. Ἡ ἐγκατάληψις ἐν οὗτω κρίσιμῳ περιστάσει τὴν ἔκαμε ν' ἀηδιάσῃ τὴν ζωὴν· ἐζήτει ἄλλον κόσμον, ἐν ᾧ ἡ ἀγνὴ καρδία της νὰ εὕρῃ ὁμοίαν, τὸν κόσμον τῶν ἀγγέλων, καὶ κατέβαλλε φοβερὰν προσπάθειαν ὅπως ἀποθάνῃ. Καθ' ἐκάστην ἐσπέραν ἐθεώρει τὸν δύνοντα ἥλιον ἔχουσα ἐστρηγμένον τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου· αἱ κορυφαὶ τῶν ὀρέων ἐχρύσιζον· τὰ πτηνὰ ἐδιώκοντο ἀμοιβαίως ἐπὶ τῶν δενδρυλίων τοῦ κήπου, τὰ φύλλα ἐψιθύριζον, καὶ ἐβλεπέ τις ἐν τῷ μεταβαλλομένῳ ὀρίζοντι ἔκτενεῖς γραμμὰς φωτὸς, οὐτινος· ἡ ἀντανάκλασις ἐπλήρου τὸν οὐρανὸν ῥοδόχρου λάμψεως. Βαθεῖα ἔκστασις εἰκονίζετο τότε ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Μαρίας, ἧτις ἔτεινε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν κενὸν λέγουσα διὰ τρεμούσης φωνῆς:

— Θεέ μου! Διὰ τί νὰ ταφῶ ζῶσα;

Κατόπιν ἐγονυκλίτει ἐπικαλουμένη τὸν θάνατον καὶ πιέζουσα τὸ πρόσωπόν της πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. Ἡμέραν τινὰ αἱ δυνάμεις ἠπάτησαν τὸ θάρρος της· ἠθέλησε νὰ ἐγερθῇ, τὰ γόνατά της ὁμῶς ἐκάμφθησαν καὶ ἔπεσεν ὑπτία μὲ τοὺς ὀφθαλμούς ἀνοικτούς καὶ ἀκίνητος ἔστρεψε τὸ πρόσωπόν της πρὸς τὸν τοῖχον. Ἡ μήτηρ της μόνη, ἠγγίσε τὴν χεῖρα της· ἧτις ἐκρέματο ἐπὶ τοῦ κλινοσκεπάσματος καὶ εὗρεν αὐτὴν κίουσταν. Μέγα δάκρυ ἔρρευσε ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς γυναικὸς ταύτης καὶ ψυχρὸς ἰδρὼς ἐκάλυψε τὸ πελιδνὸν πρόσωπόν της. Ἀποφασίσασα νὰ σώσῃ τὴν κόρην της ἢ νὰ συναποθάνῃ μετ' αὐτῆς, ἠσθάνθη τότε ὅτι ὁ κόσμος ἦτον ἐρημία, ὅτι ἦτον ἐγκαταλειμμένη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἐξηκολούθει θρηνοῦσα ὅτε κρότος τῆς θύρας τὴν ἀπέσπασεν ἀποτόμως ἀπὸ τῆς ἀπελπισίας της. Τῇ ἐφάνη ὅτι ἀνεγεννᾶτο ἦτον ἡ Σοφία.

Ἐπανδρευθεῖσα αὕτη πρὸ δύο μηνῶν διέμενε ἐν Πειραιεῖ, ὅπου ἡ εἰδήσις ὅτι ἡ Μαρία κινδυνεύει τὴν ἔκαμε νὰ τρέξῃ καὶ προσφέρῃ τὴν ζωὴν της δῶρον ἐκεῖνη, ἧτις τῇ ἔτισσε

Ὅταν ἡ Μαρία συνῆλθε ἐνόμιζεν ὅτι διεκέιτο ὑπὸ τὰς ἐντυπώσεις ἐνυπνίου, διότι ἄνωθεν αὐτῆς ἦτον ἡ Σοφία καὶ παραπλεύρως ἡ μήτηρ της, τὰ δύο προσφιλεῖ αὐτῆ ὄντα, δι' ἃ καὶ μόνον ἤθελεν ἀποφασίσει νὰ ζήσῃ.

— Εἴμαι ἐγὼ ἤκουσεν αὕτη ἐγγύτατα τοῦ ὠτός της.

Τῇ ἐράνῃ ὅτι ἀνέκτησε τὰς δυνάμεις τῆς, ἠγέσθη καὶ ἐνηγκαλίσθη τὴν Σοφίαν, εἶτα ἐν μέσῳ δακρύων ἀπόθησεν αὐτήν.

— Ἡ ζωὴ σου, τῇ λέγει, δὲν σοὶ ἀνίκει πλέον· σῶσε τὴν ὑπὲρ ἐκείνου, ὅστις τὴν συνέδεσε μετὰ τῆς ἰδικῆς του.

— Ἀνίκει εἰς σέ . . . Καὶ πάλιν τὴν ἐνηγκαλίσθη ἡ Σοφία.

Ἡ Μαρία ὕψωσε τοὺς ὀρθαλμοὺς τῆς καλυφθέντας ἐκ δακρύων χαρᾶς καὶ ἔτεινε τοὺς βραχίονας.

Ἄλλ' ἡ ἔσαει εὐγνωμονοῦσα τοὺς ἔφερον ἐπιτακτικῶς ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς ἡ κεφαλὴ τῆς καθίστατο ὀροσερωτέρα καὶ ἐλαφροτέρα· ἤκουε τὴν Σοφίαν λέγουσαν ὅτι ἔπρεπε νὰ κοιμηθῇ, οἱ λόγοι τῆς καθίσταντο μετ' ὀλίγον ὡσεὶ μακροθὲν ψιθυρισμὸς καὶ γλυκεῖς ὡς ἄσμα ἐν τῷ δάσει· ὁ ψιθυρισμὸς ἐπὶ τέλους ἀπεσβέσθη ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ ἡ κόρη ἀπεκοιμήθη . . .

Ἡ αὐταπάρνησις τῆς Σοφίας τῇ ἔδωσε ἐλπίδας ὅτι δύναται νὰ εὕρῃ ἐν τῷ κόσμῳ ἀνθρώπους κηδομένους αὐτῆς καὶ διὰ μόνην τὴν Σοφίαν ἀπεφάσιζε νὰ ζήτην λαμβάνουσα ὅταν ἐκείνη τῇ προσέφερε τὸ φάρμακον· ἀλλ' ἡ ἀσθένεια εἶναι πηγὴ ἰδιοτροπιῶν· καὶ ἡ Μαρία ὅταν τυχὸν ἡ Σοφία ἀπουσίαζεν ἀπέριπτε τὸ φάρμακον μετανοοῦσα διότι προσεπάθησε νὰ ζήτην καὶ ἐμειδιά πικρῶς βλέπουσα ἐκχέμενον ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον θὰ ἔφερον ἀνακούφισιν εἰς τὸ πάθος τῆς. Ἡ ὅσον οἶόν τε ὅμως διαρκῆς παραμονὴ τῆς Σοφίας ἐμπόδισε καὶ τοῦτο καὶ ἡ Μαρία ἰάθη.

Ἡδὴ ἡ Σοφία γυνὴ εὐπαίδευτος, ἐργατικὴ καὶ οἰκονόμος, πιστὴ σύζυγος, οὐδέποτε λησμονοῦσα ποῦ ὀφείλει τὴν θέσιν ἣν κατέχει σήμερον καὶ ἡ Μαρία μεμνηστευμένη ἐν τῇ ἀκμῇ ἡλικίας καὶ ὠραιότητος συζῶσιν ἀλληλεγνωμονοῦσαι. X. K. ΒΟΖΙΚΗΣ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΑΝΙΑΣ ΤΟΥ ΝΑ ΟΜΙΛΩΣΙΝ ΟΛΟΙ ΟΜΟΥ

Ἐν τῶν σφαλμάτων ἅτινα παρατηρῶ παρὰ τοῖς Παρισιοῖς εἶναι καὶ ἡ μανία τοῦ νὰ ὀμιλῶσιν ὅλοι ὁμοῦ καὶ ταυτοχρόνως χωρὶς ν' ἀκροάζωνται ἀλλήλων καὶ χωρὶς ν' ἀποκρίνωνται πρὸς ἀλλήλους. Πολλάκις προσεκλήθην νὰ δειπνήσω παρὰ διαφοροῖς· 10 περίπου ἢ 12 ἄτομα κἀθηνται εἰς τὴν τράπεζαν· περὶ τὸ τέλος τοῦ δειπνίου προτίθενται τρεῖς ἢ τέσσαρες ὀμιλίαι ἢ μᾶλλον ἕκαστος ἔχει τὴν ἰδικήν του. Τὸ χειρίστον δὲ εἶναι ὅτι ἕκαστος τῶν δαιτυμόνων ὀμιλεῖ δυνατώτατα ὡς εἰ ἐπρόκειτο ν' ἀκούσωσι οἱ ἄλλοι μόνον αὐτόν, ἐξ οὗ προκύπτει θόρυβος δυνάμενος νὰ κωφάνῃ τὸν ἄνθρωπον. Τοῦτ' αὐτὸ συμβαίνει εἰς τε τὰς συναστροφὰς καὶ εἰς τοὺς συλλόγους· ἕκαστος διηγεῖται εἰς τοὺς ἄλλους γεγονόσ τι ὅπερ τυχὸν ἀνέφερε τις· ἕκαστος λέγει τὴν ἰδέαν του ἐπὶ προτάσεως γενομένης παρ' ἑνὸς ἐκ τούτων, καὶ ἕκαστος προσπαθεῖ νὰ ἐπιδείξῃ πνεῦμα καὶ σύρη πρὸς ἑαυτὸν τὴν προσοχὴν τῶν ἀκροατῶν.

Κρίνατε ὅποιον δυσάρεστον ἀποτελέσμα ὀφείλει νὰ

παραγάγῃ ὁ θόρυβος οὗτος εἰς ἄνθρωπον συνηθισμένον ὡς ἐμὲ εἰς τὰς ἡσύχους συναστροφὰς πῶν φίλων. Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις, ἀπομακρυνόμενος πολλάκις παραδίδωμι εἰς μελέτας ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὀμίλων τούτων, ὅπερ μοι εἶναι τοσοῦτον μᾶλλον εὐκολον καθ' ὅσον ἕκαστος οὐδὲν ἄλλο σκεπτόμενος ἢ ὅ,τι λέγει, πολὺ ὀλίγην προσοχὴν δίδει εἰς τὸν γείτονά του . . .

Ἐκπλήττομαι βλέπων ὅτι λαὸς σεμνυόμενος ἐπὶ λεπτότητι συμπεριφορᾶς, παρεστρέπεται ὡς πρὸς τοῦτο τοῦ συμπεριφέρεσθαι· διότι τί εἶναι ἐπὶ τέλους μᾶλλον ἀπολίτευτον ἢ τὸ νὰ μὴ ἀκροᾶται τις ποσῶς τοῦ ὀμιλοῦντος, τὸ νὰ τὸν διακόπτῃ ἀκαταπαύτως, τὸ νὰ κατακαλύπτῃ ἀσπλάγχχνως τὴν φωνὴν του; Δὲν εἶναι ὡς νὰ τῷ λέγει «Σιώπα, δὲν δίδω οὐδεμίαν ἀξίαν εἰς τοὺς λόγους σου, ἐγὼ μόνος εἶμαι ἄξιος νὰ μού ἀκροῶνται.»

Ἀγνοοῦσι τίνων ἐκ τούτου στεροῦνται ὠφελειῶν. Ἀκροᾶσθαι εἶναι τὸ ἀποδέχεσθαι ὅπωςδὴποτε πᾶν ὅ,τι παρέχει ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην ὠφέλειαν. Ἐὰν ὁ ἥττον ἀμυθῆς κατεδέχετο νὰ τείνῃ τὸ οὖς πρὸς ἀνθρώπους εὐπαιδεύτους, θὰ ἐγένετο καὶ οὗτος ἐντὸς ὀλίγου τοιοῦτος. Οἱ σπουδαῖοι ἄνθρωποι φωτίζονται μεταξύ των, ἡ μεγαλοφυΐα ἀναπτύσσεται ἐν συνδιαλέξει συντόνῳ, ἐμψυχοῦνται διὰ τῆς συζητήσεως καὶ παράγει ἰδέας σπουδαιότητας. Ἄλλ' ὅχι ὅταν ὀμιλεῖ μόνον διὰ νὰ κινήσῃ τὴν γλῶσσάν του· τοῦτο εἶναι ἀθλία χρῆσις τοῦ δωρήματος τοῦ λόγου, τοῦ ἐξαισιοῦ τούτου πλεονεκτήματος τοῦ ἀνθρώπου, ὅπερ ὁ Θεὸς μεταξύ ὄλων τῶν δημιουργημάτων εἰς αὐτὸν μόνον ἔδωκε.

Αὐτὸ τοῦτο τὸ ἐσπέρας ἐμπόδισα δύο τιμίους Παρισινοὺς ἀπὸ τοῦ ν' ἀποκτήσωσι σπουδαίαν μεταξύ των ἔχθραν καὶ ἴσως νὰ θραύσωσι τὴν κεφαλὴν των ἢ νὰ κόψωσι τὸν λαιμόν των. Ἀντέλεγον μετὰ τραχύτητος, ὁ εἰς δὲν ἠκροάζετο τοῦ ἑτέρου· ἦσαν τόσον ἐξηρηθισμένοι καὶ τόσον ὀλίγον ἠκροάζοντο ἀλλήλων, ὥστε παρετήρησα ὅτι διὰ διαφορῶν λέξεων ὑπεστήριζον ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Ἀπεμακρύνθη αὐτῶν μίαν στιγμὴν ἔσχισα δύο φύλλα ἐκ τοῦ σημειωματαρίου μου καὶ γράψας ἐκεῖ λέξεις τινὰς καὶ παρουσιάσας εἰς ἕκαστον ἐν ἐξ αὐτῶν, «Φίλε ἠρώτησα, δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ ἰδέα σου»; «Τοῦτο καὶ ἐγὼ λέγω, μοι εἶπεν ὁ εἰς, ὅπερ ἐκεῖνος δὲν παραδέχεται»· «καὶ ἐγὼ τοῦτο ἰσχυρίζομαι εἰς τὸ ὅποιον οὗτος ἀντιλέγει» ἀπεκρίθη ὁ ἕτερος. Παρεκάλεσα αὐτοὺς νὰ ἀντιπαραβάλλωσι τὰ φύλλα τοῦ χάρτου, εἶδον δὲ μετ' ἐκπλήξεως ὅτι ἀμφοτέρω ἐλεγον ἀκριβῶς τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, καὶ ὅτι ἐνεκα τούτου ἦσαν πληρέστατα σύμφωνοι χωρὶς νὰ ἔχωσι περὶ τούτου ἀμφιβολίαν. Δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μὴ γελάσωσι, τοὺς ἕκαστα νὰ ἐναγκαλισθῶσι καὶ ἐπέστρεψα εἰς τὸν οἶκόν μου νὰ γράψω τὴν κρίσιν ταύτην «περὶ τῆς μανίας τοῦ νὰ ὀμιλῶσι πολλοὶ συγχρόνως ἢ τοῦ κινδύνου τοῦ νὰ μὴ ἀκροῶνται ποσῶς ἀλλήλων».

(Μετάφρασις).

ΝΙΚΟΣ.